lasel weel kaua saab mälestuses seisma. Ilus ja kaunis oli ta, et süda hakkab ilutsema, kui selle päale mõtled. Andku Jumal, et edespidi weel suuremas kooris wõiksime laulda, kui õuneks meil antud on sälle piduks kokku tulla. Seda soowib röömuga pidu päale mõteldes

K. A. Hermann.

Tõe terad.

Kui sind teotuse noolidega lastakse, ära lase sina mitte wasta, waid ole targem ja tea: kerge on teist haawata, aga raske haawa terweks teha.

Rumalus teeb uhkeks ja tarkus alandlikuks. Kes ennast targaks peab ja seal juures uhke on, selle tarkus on tühine.

Kes teisi alati maenitseb, see ise selle järele ei tee. Kes kiriku kotti ümber kannab, ei pane ise midagi sisse. Kellad, mis teisi kiriku kutsuwad, jääwad ise wälja.
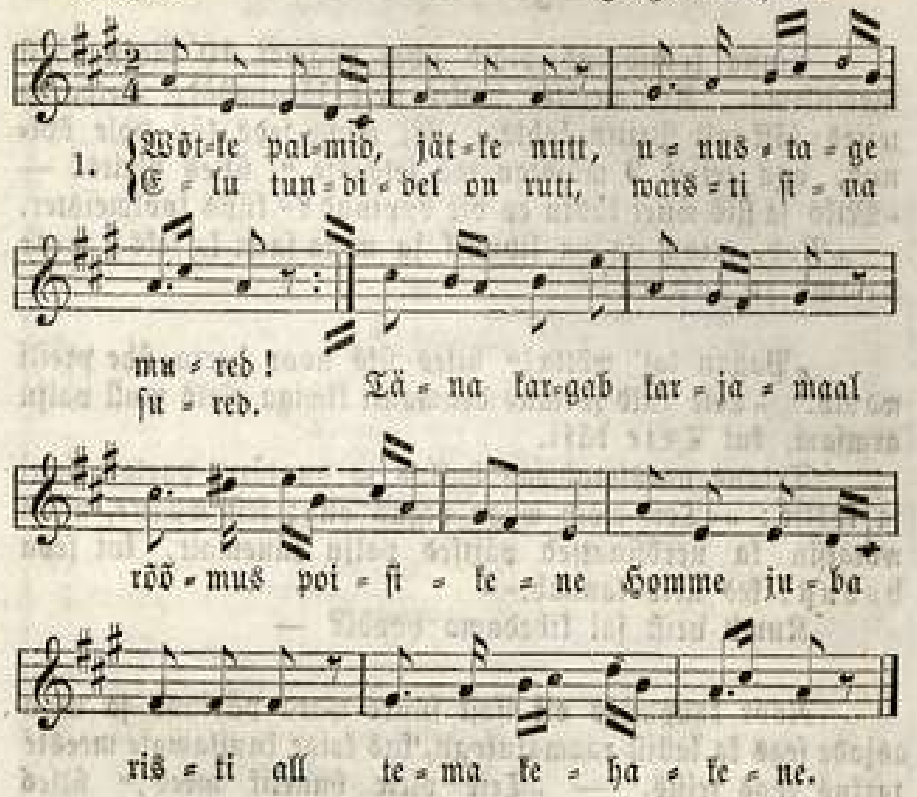
Ole õiglane iseenese wasta ja ära peta iseennast, siis oled sina ka õiglane teiste wasta ning ei peta neid. Kes teisi püüab petta, on iseennast juba ärapetnud.

Wanadus nutab ja noorus nutab; aga nooruse silmapisarad on hommiku kastetilgad, mis päewa tõusul hiilgawad, wanaduse silmapisarad õhtu kastetilgad, mis öö pimedus pea kinnikatab.

Teotust ja laimamist, mis pahad inimesed meie päale wiskawad, raputagem maha, nagu lund kuue päält, ehk sulatagem neid waikse kannatamise ja häätegemise läbi kahetsemise silmapisarateks.

Wõtke palmid.

Parojalt. J. Fr. Reichardt.

2. Praegu ehib pruudi pärg
Neiu röömust silma,
Õhtul ehteks surnu särk,
Hing läind teise ilma,
Jätke kurbtus tuulele,
Kaebtus pilwetelle,
Wõtke wiisid uulele,
Röömud südamelle!

3. Kuulge linnu laulu pealt
Kenas metsa wilus,
Töstkem ise oma häält
Waatke, see on ilus.
Jooge, mis teil Jumal ann'd,
Maitske magust musu,
Sööge töit, mis põld on kann'd,
Kunni käit on rusu.

4. On kord surm meid wiinud siit
Omaksete keskelt,
Pole kuulda laulu wiit
Sääl siis ega kannelt.
Ei seal lehka lillel'sed
Külmas kojas enam,
Ega laula linnul'sed,
Mis siin oli kenam.

Meelejahutajast.